

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **V. P.**, narozený X

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č.j. MV-78406-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 7. 2019 č. j. MV-78406-4/SO-2019 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 20.342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č.j. MV- 78406-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I.stupně“) ze dne 17. 5. 2019, č.j. OAM-14152-29/TP-2018, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žádost byla zamítnuta z toho důvodu, že podle žalovaného nelze do doby oprávněného pobytu v délce pěti let započítat dobu, kdy na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu v režimu ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (tzv. fikce pobytu), protože jeho žádost o prodloužení zaměstnanecké karty byla pravomocně zamítnuta. Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, protože odporuje čl. 4 odst. 1, 2 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Dlouhodobý pobyt v režimu ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců totiž nelze zahrnout pod žádnou ze situací uvedených v čl. 3 odst. 2 směrnice, a je proto z hlediska požadavků směrnice započitatelný do pěti let oprávněného a nepřetržitého pobytu na území bez ohledu na to, jak o žádosti o prodloužení povolení k pobytu bylo nakonec rozhodnuto.

3. Žalobce namítal, že ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců je v rozporu se směrnicí a dovolává se přímo směrnice. Žalovaný dovozuje, že pobyt žalobce na území na tzv. fikci pobytu, je pobytem formálně omezeným dle ust. čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice. S tímto výkladem však žalobce zásadně nesouhlasí a současně má za to, že tento je v rozporu s rozsudkem ESD ze dne 18. 10. 2012, v případě C-502/10, Staatssecretaris van Justitie vs. Mangat Singh, který žalovaný v napadeném rozhodnutí cituje. Fikce pobytu dle ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je právní režim cizince po dobu od podání žádosti o prodloužení jeho dlouhodobého povolení k pobytu do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti. Po dobu fikce pobývá takový cizinec na území oprávněně, s tím, že se má za to, že jeho pobyt je pobytem dlouhodobým. Fikce pobytu slouží k překlenutí období mezi podáním žádosti a rozhodnutím o ní, přičemž jejím smyslem je umožnit cizinci pobyt na území i v tomto období, neboť takový cizinec pobývá na území dlouhodobě a má úmysl v tomto pobytu pokračovat (to je vyjádřeno už samotným podáním žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu). Čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice v návaznosti na čl. 4 odst. 2 směrnice směřují na krátkodobé omezené pobyty na území členského státu, které využívají cizinci, kteří se ve státě nehodlají usídlit a integrovat. Tato ustanovení směrnice mají zajistit, aby právo vyplývající ze směrnice nemohli využívat cizinci, kteří formálně splňují dobu nepřetržitého pobytu v délce 5 let, ale tuto „poskládali“ za využití krátkodobých pobytových titulů, které neslouží k dlouhodobému usídlení a integraci a dlouhodobé usídlení a integraci ani neumožňují.

4. Dlouhodobý pobyt v režimu ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců však takovým formálně omezeným pobytem, který nesměřuje k dlouhodobému usídlení a integraci, není. Posouzení započitatelnosti tohoto pobytu nemůže být závislé pouze na formalitě spočívající v tom, jaké bylo konečné rozhodnutí o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. I dlouhodobý pobyt v režimu ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců totiž směřuje k dlouhodobému usídlení a integraci na území České republiky. Cizinec má v tomto pobytovém režimu stejná práva a povinnosti jako kdyby mu byl pobyt již prodloužen. I samotný fakt podání žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty žalobcem prokazuje jeho dlouhodobé usídlení na území České republiky a nepřetržitý proces integrace v ní. S přihlédnutím k účelu směrnice (např. odst. 4 a 6 preambule) je zřejmé, že ust. § 68/3 písm. f) zákona o pobytu cizinců samo o sobě není eurokonformní a eurokonformní není ani jeho výklad, který žalovaný užil v napadeném rozhodnutí.
5. Z bodu 6 a 2 Preambule směrnice je zjevné, že právní postavení dlouhodobě pobývajících residentů má být přiznáno osobě, která pobývala oprávněně, pobývala nepřetržitě a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce pobýval oprávněně, nepřetržitě a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu. Skutečnost, že po určitou dobu pobýval na území na základě fikce pobytu, přičemž měl v tomto období podány dvě žádosti – jednak žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení s rodinou, jednak žádost o prodloužení zaměstnanecké karty (z jejíhož podání je dovozována fikce pobytu), přičemž kladně bylo rozhodnuto o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení, čímž došlo k ukončení pobytu v režimu fikce a následoval pobyt na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení, nemůže mít vliv na posuzování oprávněnosti a nepřetržitosti pobytu. Žalobce je na území usazen, pobývá zde po celou dobu oprávněně, nepřetržitě a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu. Vytváření administrativních překážek a důvodů pro zamítnutí žádosti je v rozporu s právem Evropské unie a je nepřípustné, a to tím spíše, že žalobce pobývá na území od roku 2008, v současnosti tedy více než 11 let. Jeho usídlení na území je již jen z tohoto faktu zřejmé.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na spisový materiál, jelikož žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí zpochybňovala.

Obsah spisu

7. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností do 2. 6. 2017. Dne 22. 3. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, této žádosti nebylo vyhověno pro nesplnění zákonem stanovených požadavků (rozhodnutí o této žádosti není předmětem tohoto řízení).
8. Z obsahu spisu dále vyplývá, že žalobce podal 10. 10. 2018 žádost o povolení k trvalému pobytu. O této žádosti bylo rozhodnuto prvostupňovým správním orgánem dne 17.5.2019 a následně nyní napadeným rozhodnutím.
9. Správní orgán I. stupně žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu rozhodnutím ze dne 17. 5. 2019, č.j. OAM-14152-29/TP-2018 zamítl dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I.stupně uvedl, že žalobce řízení přijel do ČR dne 30. 06. 2008, platnost vízového pobytu

nad 90 dní za účelem „zaměstnání“ byla od 18. 4. 2008 do 9. 12. 2008. Poté žalobce dne 5. 11. 2008 požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „zaměstnání“. Této žádosti bylo vyhověno s platností od 10. 12. 2008 do 9. 12. 2009, doba platnosti tohoto pobytového oprávnění byla následně prodloužena až do 8. 06. 2015. Po té podal žalobce dne 29. 04. 2015 žádost o dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty za účelem „zaměstnání“. Této žádosti bylo vyhověno s platností od 3. 06. 2015 do 2. 06. 2017. Dále žalobce podal dne 22. 3. 2017 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty za účelem „zaměstnání“. Tato žádost byla zamítnuta a rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 3. 2019.

10. V období od 3. 6. 2017, tedy den poté, kdy žalobci skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty za účelem „zaměstnání“ do okamžiku podání žádosti o trvalý pobyt, žalobce na území pobýval na základě oprávnění uvedeného v § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobce podal při splnění podmínek uvedených v § 47 odst. 1 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, jeho dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty se považovalo i nadále, tedy po uplynutí doby povoleného pobytu, za platné. Pro posouzení žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z hlediska podmínky 5 let nepřetržitého pobytu byla rozhodující otázka, jak dopadne řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty, tedy, zda bude o tomto řízení rozhodnuto kladně či negativně. Pokud by žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty bylo vyhověno, bylo by možné toto období, po které účastník řízení na území pobýval, započítat do doby nepřetržitého pobytu na území. V opačném případě, tedy pokud by žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty vyhověno nebylo, nebylo by ani možné toto období do doby nepřetržitého pobytu na území započítat a nebyla by tedy splněna podmínka pěti let nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti. Žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu by tedy nemohlo být vyhověno.
11. Podmínkou vydání povolení k trvalému pobytu ve je tedy skutečnost, že ke dni podání žádosti cizinec na území ČR pobývá nepřetržitě nejméně 5 let. Zákon o pobytu cizinců v § 68 odst. 2 vypočítává, které doby pobytu se do doby nepřetržitého pobytu započítávají. Započitatelná totiž není každá doba oprávněného pobytu cizince na území, ale pouze doba, kdy cizinec na území pobýval na základě vyjmenovaných pobytových oprávnění. Nadto, se do doby nepřetržitého pobytu započítávají i doby faktické nepřítomnosti cizince na území, kdy sice byl držitelem „započitatelného“ pobytového oprávnění, ale na území se fakticky nenacházel (§ 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců). Současně zákon v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, které doby oprávněného pobytu cizince na území na základě pobytových oprávnění podle odst. 2 téhož ustanovení se do doby nepřetržitého pobytu nezapočítávají. Cizinci se do doby pětiletého pobytu před podáním žádosti nezapočítá doba pobytu na tzv. fikci tedy na základě oprávnění dle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10. To neplatí pouze v případě, bylo-li povolení k dlouhodobému pobytu nakonec prodlouženo nebo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty byla zamítnuta a toto řízení nabylo právní moci dne 1. 3. 2019. Z tohoto důvodu správní orgán I. stupně konstatoval, že ve smyslu § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců nebylo možné do doby nepřetržitého pobytu na území započítat dobu pobytu na základě oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

12. Trvání oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 4, 6, 8 nebo 10 je formálně omezeno, a to délkou řízení o žádosti o vydání nebo prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, která toto oprávnění k pobytu založila. Jde o formálně omezené oprávnění k pobytu na území, jak o něm hovoří čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice Rady č. 2003/109/ES. Směrnice ovšem cizince, kteří na území členského státu pobývají na základě takto formálně omezeného pobytového oprávnění vylučuje ze své působnosti (viz návětí čl. 3 odst. 2 této směrnice). V článku 4 odst. 2 směrnice proto výslovně uvádí, že k době pobytu cizince na území z důvodu uvedeného v čl. 3 odst. 2 písm. e) se pro účely počítání 5 letého nepřetržitého pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti, nepřihlíží. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice je podmínkou pro získání právního postavení residenta rozhodující nepřetržitý pobyt v období 5 let bezprostředně předcházejících podání žádosti. Splnění této podmínky se zkoumá pouze v období 5 let předcházejících podání žádosti. Pokud v tomto období cizinec na území v této době pobýval v rámci pobytového oprávnění, k němuž se podle čl. 4 odst. 2 směrnice nepřihlíží, má to za následek nesplnění podmínky 5 letého nepřetržitého pobytu na území.
13. Jestliže má správní orgán vyložit ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb. eurokonformně, pak musí jednoznačně dospět k závěru, že se k době oprávněného pobytu cizince podle § 47 odst. 4 a § 47 odst. 6 zák. č. 326/1999 Sb. ve vztahu k naplnění podmínky 5letého nepřetržitého pobytu podle § 68 odst. 1 vůbec nepřihlíží a tedy že tato doba má za následek přetržení do té doby nepřetržitého pobytu cizince na území. Na cizince se v tomto období totiž nevztahuje uvedená směrnice a nesvědčí mu tedy právo domáhat se přiznání právního postavení rezidenta. Dochází tím k přetržení doby oprávněného pobytu započitatelného pro účely splnění podmínky 5 letého nepřetržitého pobytu, bezprostředně předcházejícího podání žádosti.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu I.stupně podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto nyní napadeným rozhodnutím. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul, že žalobce podal dne 10. 10. 2018 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, tedy po pěti letech nepřetržitého pobytu na území. Správní orgán I.stupně žádost podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítl. Dle správního orgánu I.stupně nepřetržitost pobytu žalobce ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, nebyla zachována. Nebyla tak splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti o trvalý pobyt ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
15. Z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 3. 6. 2015 do 2. 6. 2017. Dne 22. 3. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti tohoto pobytového oprávnění. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 24. 1. 2018, č. j. OAM-7548-16/ZM-2017, byla žádost zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-40835-7/SO-2018, zamítnuto a výše uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 3. 2019. Z výše uvedeného je zřejmé, že nepřetržitost pobytu žalobce na území je narušena v období od 3. 6. 2017 do 10. 10. 2018, neboť v tomto období žalobce na území pobýval na základě ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tj. na základě tzv. fikce pobytu. S ohledem na dikci ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, nelze uvedené období započítat do 5 let nepřetržitého pobytu na území, neboť žádost žalobce, na základě které mu vznikla fikce pobytu dle

ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, byla zamítnuta. Žalovaný souhlasí s tvrzením správního orgánu I.stupně, že není zachován nepřetržitý pětiletý pobyt žalobce na území. Vzhledem k tomu, že nepřetržitý pobyt žalobce byl přerušen v období od 3. 6. 2017 do 10. 10. 2018, nesplňuje žalobce podmínku 5 let nepřetržitého přechodného pobytu na území ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.

16. Žalovaný přihlédl k doslovnému znění ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je nutné, aby bylo možné pobyt cizince považovat za nepřetržitý ke dni podání žádosti o trvalý pobyt. To ovšem není případ žalobce, neboť pobyt jeho na území v období od 3. 6. 2017 do 10. 10. 2018 nelze, v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, započítat do doby nepřetržitého pobytu na území. Žalovaný dále odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-32 a závěrem uvedl, že doba pěti let nepřetržitého pobytu na území musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu.
17. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že dle č. 4 odst. 2 směrnice Rady 2003/109/ES platí, že: „Do výpočtu doby uvedené v odstavci 1 se nezapočítávají doby pobytu z důvodů uvedených v čl. 3 odst. 2 písm. e) a f).“ V čl. 3 odst. 2 písm. e) této směrnice jsou poté rozlišeny dva typy pobytových oprávnění, které do doby nepřetržitého pobytu na území nejsou započítány, a to pobyt na území po přechodnou dobu (např. jako au pair nebo sezónní pracovník nebo jako pracovníci vyslaní poskytovatelem služeb za účelem přeshraničního poskytování služeb nebo jako přeshraniční poskytovatelé služeb) a pobytová oprávnění, která jsou formálně omezena.
18. Žalovaný se ztotožňuje s výkladem správního orgánu I.stupně ve vztahu ke skutečnosti, že pobyt na území v souladu s ustanovením § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je pobytem formálně omezeným dle čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice Rady 2003/109/ES. Pobyt cizinec na území v rámci fikce pobytu dle ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je formálně omezen, a to do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Komise v této souvislosti odkazuje na znění důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců na území České republiky a dalších zákonů. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 10. 2012 v případě C-502/10, Staatssecretaris van Justitie v. Mangat Singh.

Posouzení věci soudem

19. O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2020 č. j. 11 A 121/2019-29, kterým žalobu zamítl s odůvodněním, že pobyt v režimu fikce podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je pobytem na základě fikce, pobyt na základě této fikce nelze započítat do doby podle § 68 zákona o pobytu cizinců proto, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty za účelem zaměstnání byla zamítnuta.
20. Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2021 č. j. 2 Azs 377/2020-29. Nejvyšší správní soud s odkazem na předcházející judikaturu shodně se závěrem Městského soudu v Praze uvedl, že v případě záporného rozhodnutí o žádosti se do pětiletého období podle § 68 odst. 1 § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců doba pobytu v režimu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nezapočítává. Nejvyšší správní soud výslovně uvedl: „Že pobyt cizince na území

České republiky v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je oprávněný pouze „dočasně“, do doby právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, na základě něhož bude teprve definitivně uděleno jeho oprávnění k dalšímu pobytu (nebo nebude). Příмым důsledkem tohoto rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti je rovněž přerušení nepřetržitosti pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť doba pobytu na základě fikce nemůže být podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců v případě záporného rozhodnutí o žádosti do pětiletého období započítáno“.

21. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že se Městský soud v Praze nevypořádal s námitkou, ve které žalobce uvedl, že v období, kdy na území České republiky pobýval v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, žádal také o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, resp. „změnu účelu“ jeho dlouhodobého pobytu. Žalobce tvrdil, že o této žádosti bylo rozhodnuto kladně. Nejvyšší správní soud s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., kterou byl novelizován zákon o pobytu cizinců, uvedl, že podmínku uvedenou v § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců „nelze vztahovat striktně pouze na žádost, v souvislosti s níž tzv. fikce pobytu vznikla, ale že trvání „oprávněnosti“ pobytu cizince na území za období této fikce se považuje za zachované i tehdy, jestliže cizinec v jeho průběhu požádá o povolení dlouhodobého pobytu za jiným účelem a povolení mu bude pravomocně uděleno. Tomuto závěru nasvědčuje také výklad čl. 3 odst. 2 písm. e) Směrnice (Směrnice 2003/109), konkrétně pojmu „formálně omezený pobyt“, kterým se podrobně zabýval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku SDEU C 502/10.
22. Nejvyšší správní soud neshledal správným závěr žalovaného a prvostupňového správního orgánu, podle nichž pro rozhodnutí o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu byl rozhodný jediné výsledky řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty ze dne 22. 3. 2017. Poukázal na to, že žalobce ke dni podání žádosti o trvalý pobyt (10. 10. 2018) měl podanou také žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, ze spisu není patrné, jakým způsobem bylo o této souběžné žádosti rozhodnuto. Uvedl, že městský soud měl, po ověření tvrzení žalobce o vyhovění žádosti o povolení pobytu za účelem sloučení rodiny, posoudit, zda jde o skutečnost, která je relevantní pro započtení doby trvání fikce do pětileté doby pro udělení povolení k trvalému pobytu.
23. Městský soud přezkoumal znovu na základě podané žaloby napadené rozhodnutí a po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Vycházel při tom z právního názoru, který vyjádřil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, neboť tímto právním názorem je Městský soud v Praze vázán (§ 110 odst. 6 s. ř. s.). Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání, když účastníci nevyjádřili k výzvě soudu výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
24. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.
25. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
26. Dle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo

10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum.

27. Dle § 69 odst. 5 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě 5 let a v době podání žádosti pobývá na území
 - a) na povolení k dlouhodobému pobytu,
 - b) na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, nebo
 - c) během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5.
28. Žalobce nesouhlasil s argumentací správních orgánů, že nelze do doby oprávněného pobytu započít dobu, kdy na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tzv. režimu fikce. Dle žalobce je takové rozhodnutí a výklad v rozporu se směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“). Dle žalobce je celé ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozporu se Směrnicí a proto se žalobce odvolává přímo na Směrnici. Dále namítal, že v období, kdy na území České republiky pobýval v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, žádal také o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, resp. „změnu účelu“ jeho dlouhodobého pobytu a uvedl, že o této žádosti bylo rozhodnuto kladně.
29. Městský soud se v první řadě – s přihlédnutím k závěru, vyjádřenému ve zrušujícím rozsudku, zabýval otázkou, zda žádosti žalobce o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, kterou podal ve shodný den (10. 10. 2018) jako žádost o udělení trvalého pobytu bylo vyhověno či nikoli. Dotazem u žalované bylo zjištěno, že o žádosti žalobce o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny bylo rozhodnuto kladně a dlouhodobý pobyt byl žalobci udělen od 17. 5. 2019 do 31. 3. 2021 s tím, že žalobce požádal včas o prodloužení tohoto dlouhodobého pobytu.
30. Z výše uvedeného vyplývá, že podáním ze dne 10. 10. 2018 požádal žalobce nejen o udělení trvalého pobytu, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, nýbrž též o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, při posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro započtení doby fikce pobytu v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nelze vycházet jen ze žádosti, v souvislosti s níž tzv. fikce pobytu vznikla, ale též ze žádosti, která byla podána v rámci běhu doby fikce pobytu a je nutno zohlednit výsledek řízení o této souběžné žádosti s tím, že oprávněnost pobytu na území za období fikce se považuje za zachovanou i tehdy, jestliže cizinec v průběhu fikce požádá o povolení dlouhodobého pobytu za jiným účelem a povolení mu bude pravomocně uděleno.
31. V této věci je zřejmé, že v době trvání fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců podal žalobce ve stejný den dvě žádosti, jednak o trvalý pobyt, jednak o dlouhodobý pobyt (za účelem sloučení s rodinou). Pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu a pro započtení oprávněného pobytu, je rozhodný nejen výsledek v řízení ve věci jeho žádosti prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem

zaměstnání (zaměstnanecké karty), nýbrž též výsledek žádosti o udělení dlouhodobého pobytu, resp. změny dlouhodobého pobytu za účelem sloučení s rodinou.

32. Z výše uvedeného důvodu soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s.). Na žalované bude, aby znovu posoudila žádosti žalobce o udělení trvalého pobytu, přičemž bude respektovat právní názor vyjádřený v tomto rozsudku, podle něhož je nutno posuzovat naplnění podmínky výše uvedeného ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců nejen z pohledu výsledku řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, nýbrž též z pohledu výsledku řízení o udělení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení s rodinou.
33. Pro úplnost soud uvádí, že námitky, ve kterých žalobce namítal, že pobyt na území na základě tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je – v obecné poloze – nutno považovat za oprávněný pobyt z pohledu započitatelnosti pobytu na základě této fikce pro potřeby naplnění podmínek § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neshledal soud důvodnými. Soud uvádí, že je nutno odlišovat pobyt na základě platného povolení k pobytu od pobytu na základě fikce. Fikce pobytu umožňuje cizinci pobývat na území České republiky do doby skončení řízení, neznamená ale automaticky, že by se ze zákona prodlužovala samotná platnost vydaného povolení k pobytu. Pobyt cizince na území na základě fikce tedy nelze stavět na roveň povolenému či oprávněnému pobytu ve smyslu držitele oprávnění k pobytu (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č.j. 1 Azs 268/2017, ze dne 24. 4. 2019, č.j. 6 Azs 36/2019 – 19, ze dne 22. 1. 2020, č.j. 7 Azs 416/2019-42).
34. S uvedeným právním názorem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, ve kterém zdůraznil, že pobyt cizince v režimu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je oprávněný pouze „dočasně“, do doby právní moci rozhodnutí o jeho žádosti, na základě něhož bude teprve definitivně uděleno jeho oprávnění k dalšímu pobytu anebo uděleno nebude. V případě zamítnutí žádosti je přerušeni nepřetržitosti pobytu přímým důsledkem takového rozhodnutí pro posouzení splnění podmínek podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, podání kasační stížnosti - § 7, § 9, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů) po 3 100 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč, odměna za zastoupení představuje částku celkem 10 200 Kč. K této částce nutno přičíst daň z přidané hodnoty ve výši 2.142 Kč, neboť zástupce žalobce doložil doklad o registraci k této dani, celkem odměna 12. 342 Kč. Náklady řízení představují dále soudní poplatky zaplacené za podané žaloby (3 000 Kč) a kasační stížnosti (5 000 Kč), celkem tedy soudní poplatky 8 000 Kč. Celkem náklady řízení představují částku 20. 342 Kč, kterou uložil soud žalované uhradit žalobci k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15.června 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu